

«Uniting the Mediterranean Sea»

Είχε συμμάχους αυτή η παράσταση τον Αύγουστο, τη θάλασσα, το ηλιοβασίλεμα που την προλόγιζε, τη σιωπή του έρημου χώρου όπου στήθηκε, το μισοβυθισμένο καράβι που αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για τον Μάριο Ιωάννου. Στο πρόγραμμα της παράστασης ο δημιουργός του κειμένου και σκηνοθέτης του δρώμενου Μάριος Ιωάννου περιγράφει λεπτομερώς την πορεία από τη γέννηση της ιδέας προς την υλοποίησή της στο πλαίσιο του Πάφος '17, στην οποία έτυχε να ήμαστε παρόντες. Έτσι, με το χρονικό υπόβαθρο των πέντε χρόνων προετοιμασίας, με τα ταξίδια αναζήτησης συνεργατών στις μεσογειακές χώρες, δημιουργήθηκαν οι χωροχρονικές προεκτάσεις του έργου. Στο μικρό τετράγωνο της πλωτής «εν μέσω θαλάσσης» σκηνής (η αρχική ιδέα ήταν να τοποθετηθεί η σκηνική πλατφόρμα στη θάλασσα κυριολεκτικά, αλλά οι οικολογικές αντιδράσεις διέσωσαν την ηρεμία των φωκιών στις θαλασσινές σπηλιές), στο μικρό τετράγωνο, λοιπόν, που παρίστανε το επισφαλές και προσωρινό μέσο διάσωσης για έξι ναυαγούς, ακούστηκαν προσωπικές ιστορίες και ερωτήσεις πανανθρώπινες και οδυνηρά αναπάντητες. Η φαινομενικά ακατέργαστη απλότητα της παράστασης λειτούργησε ως η κατάλληλη μορφή στον υπαρξιακό στοχασμό που περιείχε. Η αισθητική ενός δημιουργικού ντοκιμαντέρ κρατούσε ζωντανό το αρχικό σχέδιο του project «Uniting the Mediterranean Sea». Οι έξι ηθοποιοί μαζί με τους έξι αντίστοιχους ρόλους τους ξετύλιγαν τα κουβάρια των νημάτων της εθνικότητας, της κουλτούρας, της θρησκείας τους, για να τα ενώσουν στον κόμβο της μοίρας. «Είμαστε τα χαμένα παιδιά μιας παράξενης οικογένειας», ακουγόταν σαν λαϊτμότιφ στις αφηγήσεις ανθρώπων από το Μαρόκο, την Καταλονία, την Αίγυπτο,

την Τουρκία, τη Γαλλία, την Κύπρο. Σε μια παραβολική μικρογραφία του κόσμου, οι ήρωες περνούσαν από τα στάδια της εχθρότητας, των αλληλοκατηγοριών, του διαμοιρασμού του χώρου σε προσωπικές επικράτειες, της απόρριψης των ξένων θρησκευτικών δογμάτων και των νοοτροπιών, όμως οι διαφωνίες και διακρίσεις αποδεικνύονταν ασήμαντες στο μεταίχμιο της ύπαρξης και της ανυπαρξίας. Η τεχνική του επινοημένου κειμένου επέτρεψε την εμπλοκή των προσωπικών θυμήσεων των περφόρμερς στις αφηγήσεις τους, έτσι οι Reda Armani, Safak Ersozlu, Eslam Essa, Nikolas Rochette, Raul Moreno Supervia και ο Μάριος Ιωάννου δάνειζαν απλόχερα την προσωπικότητά τους στο κοινό τους έργο. Ο έμπειρος στο είδος Achim Wieland συνέβαλε στην ομαλότητα της ροής του κειμένου. Ταυτόχρονα, η τρομακτική επικαιρότητα της Μεσογείου, όπου εμείς οι θεατές λίγη ώρα πριν από την έναρξη της παράστασης κάναμε τα ανέμελά μας μπάνια, έμπαινε στην παράσταση με νύξεις, όπως η παιδική τσάντα που επέπλεε, ή με ξετύλιγμα της εσωτερικής ιστορίας του ναυαγίου που άφησε τους έξι ανθρώπους στη θάλασσα: Ο καπετάνιος, ο ήρωας του Μάριου Ιωάννου, ομολογεί ότι ανατínaζε το πλοίο του για να μην πάρει το φορτίο με τα εκρηκτικά στον προορισμό του. Ο ήλιος και το φεγγάρι εναλλάσσονταν στον φωτισμό της σκηνής. Η σωτηρία περνούσε μακριά, χωρίς να έρθει. Στο τέλος ήρθαν εκείνοι που είχαν φύγει πρώτοι στο σκοτάδι και πήραν τους υπόλοιπους. «Είμαστε τα χαμένα παιδιά μιας παράξενης οικογένειας».

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ